

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 15 czerwca 2016 r. wydanym w sprawie o sygn.. akt VI GCo 338/16 Sąd Rejonowy w Gdyni w punkcie I oddalił wniosek, w punkcie II kosztami postępowania obciążył wnioskodawcę uznając je za uiszczone w całości.

Sąd Rejonowy wskazał, iż wnioskodawca wniósł o nadanie klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu wydanemu przez Sąd Rejonowy w Gdyni w dniu 28 listopada 2005 r. w sprawie o sygn. akt VI GNc 5557/05 na jego rzecz wskazując, iż nabył wierzytelności objętą przedmiotowym nakazem zapłaty na mocy cesji wierzytelności. W ocenie Sądu I instancji wniosek ten nie zasługiwał na uwzględnienie, gdyż wnioskodawca nie wykazał ponad wszelką wątpliwość przejścia na jego rzecz wierzytelności objętej przedmiotowym tytułem egzekucyjnym. Wnioskodawca nie przedłożył bowiem odpisu KRS, który potwierdzałby, że W. C. był uprawniony do podpisania oświadczenia nr 4 do umowy przelewu wierzytelności z dnia 21 kwietnia 2016 r. jako reprezentant cedenta tj. (...) Sp. z o.o. w G..

Zażalenie na powyższe postanowienie wywiódł wnioskodawca wnosząc o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez nadanie klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu z zaznaczeniem przejścia uprawnień. Skarżący zarzucił, iż Sąd Rejonowy nie zobowiązał do przedstawienia odpisu KRS cedenta wierzytelności, a brakujący odpis załączył do zażalenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy, o ile podziela stanowisko Sądu I instancji wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, co do braku podstaw do nadania klauzuli wykonalności w trybie art. 788 k.p.c., o tyle nie zgadza się z podanymi przez Sąd Rejonowy podstawami tego oddalenia.

W ocenie Sądu odwoławczego brak odpisu KRS, który potwierdziłby, że W. C. był upoważniony do podpisania umowy przelewu wierzytelności oraz oświadczenia nr 4 do tej umowy, nie stanowi samodzielnej podstawy do oddalenia wniosku. Wynika to z faktu, że dane ujawnione w rejestrach publicznych takich jak KRS sąd winien brać pod uwagę z urzędu. Ich brak nie powinien wywoływać negatywnych skutków po stronie wnioskodawcy. Dlatego też zdaniem Sądu Okręgowego brak odpisu KRS z którego wynikałaby reprezentacja cedenta nie stanowi wystarczającego podstawy do oddalenia wniosku.

Pamiętać jednak należy, iż Sąd II instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji czy zażalenia nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiążą go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego. Z racji tego, że w niniejszej sprawie doszło do naruszenia przepisów prawa materialnego Sąd Okręgowy obowiązany był do uwzględnienia tej okoliczności z urzędu. W efekcie czego Sąd odwoławczy uznał, iż zawarta umowa przelewu wierzytelności jest nieważna z uwagi na brak causy.

Zważyć bowiem należy, iż umowa przelewu wierzytelności jest umową kausalną. Oznacza to, iż do ważności przelewu niezbędne jest nie tylko oświadczenie o przeniesieniu wierzytelności, ale także wykazanie istnienia podstawy prawnej rozporządzenia (causa). Stanowi ona samodzielną przesłankę ważności umowy przelewu wierzytelności.

W realiach niniejszej sprawy strony w ogóle nie wskazały przyczyny dokonania przelewu wierzytelności. Nie określiły bowiem, jaki stosunek zobowiązaniowy stanowi podstawę przelewu. W załączonym do wniosku oświadczeniu do umowy przelewu wierzytelności z dnia 21 kwietnia 2016 r. na podstawie której skarżący wywodzi swoje prawo do wierzytelności przeciwko W. K., brak jest jakichkolwiek informacji, co do podstawy prawnej przysporzenia. Wskazano jedynie, że na podstawie art. 509 i następnych k.c. cedent (...) Sp. z o.o. w likwidacji przenosi na rzecz cecjonariusza W. Sp. j. C. Ś. opisane tam wierzytelności. Również w treści umowy przelewu wierzytelności próżno szukać podstawy

prawnej rozporządzenia. Nie zostało w jakikolwiek sposób podane, aby przyczyną przelewu było np. zwolnienie się z obowiązku ciężącego na osobie dokonującej przysporzenia, czyli zmniejszenie się jej pasywów (*causa solvendi*), nabycie prawa lub innej korzyści majątkowej przez dokonującego przysporzenia, czyli zwiększenie jego aktywów (*causa obligandi vel acquirendi*), dokonanie czynności tylko po to, żeby nastąpiło przysporzenie na rzecz innej osoby, bez żadnego ekwiwalentu (*causa donandi*) czy jakakolwiek inna. W tym stanie rzeczy należało stwierdzić, iż umowa przelewu wierzytelności z uwagi na brak *causae* jest nieważna, a okoliczności przeciwnych, wbrew obowiązkowi z art. 6 k.c., skarżący nie podniósł, ani nie wykazał. Umowa nieważna nie może stanowić podstawy do nadania klauzuli wykonalności w trybie art. 788 k.p.c., co skutkuje oddaleniem wniosku.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, że orzeczenie Sądu I instancji jest prawidłowe i odpowiada prawu. W związku z czym Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie jako bezzasadne.